

CSÓTÁNYOK ROKIZNAK AZ EMBER SZÁJÁBAN

szociodráma

Fehér Pörzse - Fonyó Ábel

kisjátékfilm

Fehér Pörzse: 06702478558

porzseposta@gmail.com

Fonyó Ábel: 06204051662

fonyoabel@gmail.com

1. BELSŐ. KIS SZOBA AZ IDŐSEK OTTHONÁBAN. NAPPAL.

Szerény bútorzat, egy ágy, egy éjjeliszekrény, meg egy nagyobb ruhásszekrény. A sivárság kórházi körülményeket tükröz, de otthonos.

Az ágytól nem messze, hosszú bőrkabátban, pizsamában és mamuszban üldögél BÉLA BÁCSI (80) egy fizikailag még viszonylag fitt, demens úr. Széke előtt kis sámlí vagy puff, amin menzás tálca fekszik. A tálcán kicsi lekvár, vaj, és egy fél kenyér.

Béla Bácsi nagy műgonddal és alapossággal vajazza, majd lekvározza meg a kenyérkéjét.

Kopognak az ajtón, aztán rögtön be is nyitnak.

BÉLA bácsi gyorsan zsebre vágja a kenyeret, a tálcát pedig letakarja a kabátja szélével, és úgy helyezkedik, hogy tudja tartani ezt az állapotot. Próbál semleges arcot vágni, de közben rág még.

Két gondozónő lép be, egy fiatal és idősebb. Valéria (50) az idősebb, gyakorlottabb gondozónő bemutatja a szobát, és a bácsit a fiatalabbnak, BEÁNAK (28).

VALI

Na, ez a papa itt egyedül van a szobában. Valamin mindig sunnyog, most is, nézd csak meg.

(Bélának)

Látom, hogy mit csinál, szégyellje magát! Beácska, figyelsz?

Bea mosolyogva fordul Béla bácsi felé, de igyekszik Valériára is figyelni, aki körbejár a szobában, és magyaráz.

VALI

Itt a segélyhívó, ott meg a járókeret, biztos, ami biztos. A kacska ugyanott, minden reggel ránézünk, ahogy szokás. Ágynemű csere három naponta, kivéve persze, ha összeszarja. Bár ez nem szokta.

Vali az ágygal babrál, miközben Bea kezét nyújt Béla bácsinak.

BEA

Szép napot, Bea vagyok. Örülök, hogy megismerhetem.

BÉLA BÁCSI

Én is, kishölgy. Béla vagyok, Fercsik Béla...

VALI

Na, ha befejezték a bájcsevegést,
akkor folytatnám a feladatai
elmagyarázását. Tudsz figyelni,
Bea? Menni fog?

Bea minden figyelmével Vali felé fordul, de a bácsi mellett
marad.

VALI

Az ágyat itt alul meg kell rúgni,
ha ki akarod venni a matracot, mert
különben nem nyílik szét az
ágyrács.

BÉLA BÁCSI

Tudna egy kis kenyérkét adni még,
Bea? Csak egy falatot. Amennyi
maradt a vacsorából.

BEA

Nem tudom, de megkérdezem, biztosan
akad...

VALI

Fejezze be a kunyerálást, a
vacsorának rég vége! Akkor kellene
enni, nem most.

(Beához)

Te meg ne hagyd magad. Ha mindent
megengedsz, sosem fog itt senki se
tisztelni. Menjünk, ha
kibáméskodtad magad!

Elindul kifelé, Bea utána fordul, de Béla bácsi megfogja a
fiatal nő karját.

BÉLA BÁCSI

Csak egy egészen kicsi szeletkét!

Előhúzza a lekvároskenyér-darabot a zsebéből.

BÉLA BÁCSI

Olyat, mint ez.

Bea elneveti magát, bólint, és épp mondana valamit, amikor
Vali visszalép a szobába.

VALI

Na, pompás, most már tudom
legalább, mitől olyan mocskosak
mindig a zsebei! Istenem, mint a
kisiskolások! Adja ide szépen!

Béla bácsi nem adja szépen, bár nem is védekezik intenzíven.
Kikéri magának Vali heves mozdulatait, amelyeket a
kenyérdarabkák összegyűjtése érdekében tesz.

BÉLA BÁCSI
Most miért veszi el? Nem a magáé
ám! Hé! Nem magának csináltam!

VALI
Bea, menj át a 26-osba, Irénkére rá
kellen nézni. Én ezt itt intézem.

BEA
De...

VALI
Menj már!
(Béla Bácsinak)
Adja már ide a hétszentségét neki!
Érti maga, amit mondok?

Vali keze csupa lekvár lesz. A kuka felé megy, amely az ajtó
mellett van. Ahogy lép, mozdulataival hessegeti kifelé Beát.
Kidobja a kenyércafatokat, aztán ahogy Bea kilép az ajtón
becsapja mögötte.

2. BELSŐ. FOLYOSÓ. ESTE.

A zárt ajtó mögül is hallatszik, ahogy Vali veszekszik Béla
bácsival. Bea néhány pillanatra áll, nem tudja, mit tegyen.
Akaratlanul is fültanúja lesz az ajtó mögött zajló
párbeszédnek.

BÉLA BÁCSI
Én hazamegyek innen! Szólok a
fiamnak és elvisz. Hagyjon már
békén!

VALI
Most nézzen magára! Mindent
összeken!

BÉLA BÁCSI
(a hangja síróssá válik)
Isten bizony elvisz a fiam, tegnap
mondta, hogy ha nem jó már itt
nekem...Csomagolok! Elmegyek!

VALI
Innen nem viszi már más magát el,
csak a fekete autó!

BÉLA BÁCSI
Nem, nem!

Bea közelebb lép az ajtóhoz, keze a kilincsen, mintha azon
gondolkozna, hogy visszamenjen-e.

VALI

Vegye ezt be, ne játssza itt a nagyokost! Ettől lenyugszik!

BÉLA BÁCSI

Nem akarom! Hagyjon békén!

Odabentről feldőlő tárgyak zaja hallatszik. Vali és Béla bácsi a gyógyszer mellett és ellen való küzdelmükben feldöntötték a kisseket, és az azon nyugvó menzák-tálcát, minden tartalmával együtt.

Bea hátrál egy lépést, körülnéz. Hallja, hogy Vali az ajtóhoz megy, így gyorsan a 26-os szoba felé fordul, elindul abba az irányba.

VALI

Most nézze meg, mit csinált!
Tisztára, mint az eszetlen disznók!

Béla bácsi csendben marad.

Bea, aki még az utolsó mondatot is hallotta, a beállt csend alatt átlép a 26-os szobába, és hangosan köszön. Az ajtót résnyire behajtja maga után. Vali szinte rögtön ezután kilép a folyosóra, és benéz a 26-os szobába, de megáll a küszöbön.

Bea kijön. Egymásra néznek.

VALI

Na? Mi van a mamival?

BEA

Alszik.

VALI

Nem vetkőzött le megint?

BEA

Nem. Minden rendben lesz.

VALI

Egy frászt! Majd meglátod. Ne mondj semmit, mára elegendem van mindenkiből.

BEA

Összetakarítok Béla bácsinál.

VALI

Csináld csak.

Vali elsiet Bea mellett. A műanyag ortopéd papucsai nyikorognak a kihalt folyosón végig.

3. BELSŐ. SZOBA A GONDOZÓKNAK. ESTE.

Vali egy székre roskadva ül, félrebillent fejjel. Alszik.

Bea az asztalnál ül. Ő is fáradt, egy bögréből issza a kávé. A szemeit dörögli néha. Előtte tálca, apró tégelyekbe osztja a gyógyszereket. A falon vele szemben egy nyomtatott lap, amiről nézi, hogy kinek mennyi és milyen gyógyszer jár. Készül a másnap reggelre.

A folyosóról zaj hallatszik. Bea felfigyel, hallgatózik kicsit. Nem történik semmi, a szobában világító neonlámpa bűg monoton hangon.

Bea visszafordul a gyógyszerekhez.

A folyosón ajtó csapódik, nagy vehemenciával. Bea összerезzen, felborítja az egyik üres tégelyt.

Az ajtó felé néz, feláll, aztán visszaül, Valira néz.

Ekkor kopognak a nyitott ajtón. Béla bácsi áll ott, zaklatottan, kócosa, a hosszú bőrdzsekijében.

BÉLA BÁCSI

Kérem az irataimat! Most azonnal
adja ide az irataimat! Megyek haza.
Az irataim nélkül nem lehet.

Bea feláll, Béla Bácsihoz megy.

BEA

Itt vagyok, Béla Bácsi, nem kell
kiabálni! Nincs baj. Figyeljen, nem
mehet most haza, hiszen este van.
Ilyenkor már nincsenek buszok.

BÉLA BÁCSI

Nekem nem mondjon semmi ilyesmit!
Semmit se mondjon! Adja ide az
iratait és ne parancsolgasson!
Engem otthon vár a családom!

Bea mosolyog, de riadtan. Próbálja valahogy elterelni az idős férfi figyelmét.

BEA

Megnézhetjük a járatokat, biztosan
van itt kinyomtatva valahol, csak
elő kell keresni...

Béla Bácsi hangosabb lesz, szinte kiabál.

BÉLA BÁCSI

Nem, nem! Adja ide! Miért dugdossák
folyton? Nem a maguké! Adja az
irataimat!

Vali megjelenik be a mögött. Nagyon kialvatlan és nagyon bosszús.

VALI

Már megint. Ez remek.

Vali Béla bácsi elé áll, kitereli az ajtón.

VALI

Megőrülök magától! Mit csinálja itt ezt a hülye cirkuszt? Nem volt már elég? Mi a szarért kell ilyenkor még kint mászkálni?

Vali eltaszigálja a tiltakozó Béla bácsit. Bea az ajtóban áll, néz utánuk. Lehajtja a fejét, aztán visszaül gyógyszer szortírozni.

4. BELSŐ. KIS SZOBA AZ IDŐSEK OTTHONÁBAN. NAPPAL.

Béla Bácsi a földön ül az ágya mellett, pizsamában. Az arca és a kezei lekvártól maszatosak. Kifelé bámul az ablakon.

Felemeli az egyik kezét, és a fénybe tartja. Szalvétát vesz elő, és megtörölgeti az ujjait. Észleli, hogy a másik keze is lekváros, azt is.

Lassan a száját is letörölgeti, aztán leengedi a kezét, és gyűrögeti a szalvétát.

Belép Bea, a karján tiszta lepedővel, párna-és takaróhuzattal.

Béla bácsi észre sem veszi, míg oda nem lép hozzá. Bea leteszi a tiszta holmikat az ágy szélére.

BEA

Hogy van, Béla Bácsi? Nem volna jobb, ha egy kicsit felállna? Így könnyen elzsibbad az ember.

Béla bácsi Beára néz.

BÉLA BÁCSI

Nem tudom megmondani. Az előbb még itt voltak, de másra figyeltem, és már nincsenek. Minden olyan magas. Olyan kicsi vagyok én.

Béla bácsi ajka megremeg, a szemei csillognak a nedvességtől.

BÉLA BÁCSI

A színes lovacsákák szépek, és a sárkányok is szépek, és még egy kakas is van, fel van szerszámozva, mint a lovacsákák.

(TÖBB)

BÉLA BÁCSI (FOLYT.)
De nekem nem kellene! Csak gyertek
vissza értem!

Bea megáll mellette, hallgatja. Megérinti Béla bácsi vállát.

BEA
Semmi gond, itt vagyok.

Béla Bácsi kicsit maga elé néz, aztán az arckifejezése megélénkül, felfigyel Beára, megismeri.

BÉLA BÁCSI
Van már ebéd, Beácska? Olyan régóta
várok már.

BEA
Na, akkor még jó, mert már csak fél
óra van vissza odáig. Azt fél lábon
is kibírjuk, nem igaz?

Bea karját nyújtja, Béla Bácsi pedig elfogadja, és a
segítségével lassan, és nehézkesen felkel. Az ágy szélébe
kapaszkodik, amíg teljesen helyre nem áll az egyensúlyérzéke.

BÉLA BÁCSI
Az jó, addig kicsit megfésülködöm,
rendbe teszem magam. Rendben. Csak
fél óra?

BEA
Pont annyi. De szólni is fogunk,
hogy biztosan senki ne maradjon le.
Nem megy ki egy kicsit addig
többiekhez?
Most kicserélem az ágyneműt, az
pedig nem lesz valami izgalmas.
Kell segítség?

Béla Bácsi csak legyint, kimegy. A léptei bizonytalanok.

5. BELSŐ. SZOBA A GONDOZÓKNAK. NAPPAL.

Délután van, esteledik.

Bea befejezte a gyógyszerek szortírozását. Vali most érkezik
meg, felakasztja a kabátját, lepakol, elindítja a kávégépet,
egy félreeső helyen átöltözik a gondozók fehér munkaruhájába.
Felveszi a papucsát.

VALI
Hát te? Korán jöttél? Üdvözlünk
újra az éjszakás társaságban.

Bea rámosolyog, biccent, aztán felkel a tálcával, hogy
kivigye az étkezőhöz a kiosztott gyógyszereket.

VALI
Várjál! Mit adsz a 25-ösnek?

BEA
Béla bácsinak? A szokásosat. Miért?

VALI
Dobj hozzá még két szem nyugtatót.
Ha Xanax, akkor egyet.

Bea leengedi a tálcát az asztalra.

BEA
(csendesen)
Nappal is kapott már.

VALI
Tudom, és az a cél, hogy ezt ne
szakítsuk meg. Ne nézz rám ilyen
riadt szentasszony képpel! Már
megint mi bajod velem?

BEA
Semmi, csak ha esetleg hagynánk
magától elfáradni, és akkor este...

VALI
Akkor este, akkor este...Akkor mi?
Most majd meglátod, hogy mi! Az
öreg már majdnem minden éjjel
idejön őrzöngeni. Kezelhetetlen
ezek nélkül. Én csak neked akarok
jót, Bea.

Vali odadob a tálcára egy levél gyógyszert. Aztán Megvárja,
míg Bea kettőt beletesz Béla Bácsi téglébe, aztán, miután
elégedetten konstatálja az eseményeket, folytatja a
készülődést.

A kávéját egy húzásra megissza. Int Beának, hogy jó volna
sietni, aztán elindul, ki a folyosóra.

Bea megvárja, míg kellő távolság lesz kettejük között, aztán
suttyomban kiveszi az egyik szedatívumot.

6. BELSŐ.KIS SZOBA AZ IDŐSEK OTTHONÁBAN.ÉJSZAKA.

Béla bácsi forgolódik, a homlokát ráncolja. Nyöszörög. Motyog
magában, össze-összerezzen. Kinyílnak a szemei.

Nagy, fekete tömeget lát maga előtt, de az nem más, mint a
nyitott ruhásszekrényének ajtajára függesztett bőrkabát, ami
még így is majdnem a földig ér.

Kinyúl érte, és egy rántással leszedi a szekrényről.

7. BELSŐ. SZOBA A GONDOZÓKNAK. ÉJSZAKA.

Bea telefonál. Szinte semmit nem szól a telefonba, azt, aki beszél hozzá, nem lehet tisztán hallani.

Bea egy kis, szimmetrikus fecnit hajtogat meg pillangónak. Hűmmögésekkel reagál. Figyel, de alig válaszol.

Bea felnéz az órára.

BEA

Ne haragudj, de most mennem kell.
Lassan elindulok körbenézni. Igen,
persze hogy jó, csak...sokszor
azért szomorú is, tudod? Később
beszélünk. Pihend ki magad. Szép
álmokat!

Lerakja a telefont, aztán felkel. A papírpillangót kis
gondolkozás után Vali asztalára teszi, hátsó szárnyainál
fogva felülteti Vali bögréjére.

8. BELSŐ.KIS SZOBA AZ IDŐSEK OTTHONÁBAN.

Béla bácsi a szoba közepén áll. Lassan körbefordul.

Elmegy az ágyig, aztán vissza.

BÉLA BÁCSI

M-m. M-m.

Béla bácsi újra lemegy az ágyig, aztán ráül. Béla bácsi ül az
ágyán, eltakarja a szemeit.

A bútorok és apróbb tárgyak fokozatosan eltűnedeznek
körülötte. Végül nem marad más, csak az üres szoba, Béla
bácsi, meg az ágy.

Szemből kellemes, sárgás fény vetül Béla bácsira, és mintha
nagyon távolról szólna, szakadozottan felhangzik egy verkli
dallama.

Béla bácsi arcán, és az arca elé rakott kezein változni kezd
a fény, árnyék és világosság váltja egymást, mintha sebesen
forgó tárgyak szakítaná meg néha a fénysugár irányát, azzal,
hogy a forrás elé kerülnek.

A zene egyre tisztább és hangosabb lesz, emberek nevetése,
érthetetlen beszéde keveredik bele.

A zene tetőfokán Béla bácsi felriad, nyöszörög, moco-rog.
Fekvő helyzetben van. A szoba sötét, minden a helyén.

9. BELSŐ. SZOBA A GONDOZÓKNAK. ESTE.

Bea az asztalánál ül, éppen befejezte a gyógyszeradagok kiporciózását.

Vali nincs ott.

Kopognak a nyitott ajtón.

BÉLA BÁCSI

Az irataimért jöttem! Szeretném az
irataimat, de sürgősen! Nem
engednek utazni nélkülük!

Bea feláll, hozzá lép. Próbál határozottnak tűnni.

BEA

Menjen vissza pihenni, Béla Bácsi,
még sok van az estéből!

BÉLA BÁCSI

Mert maguk az okosok, majd tudják!
Dehogy is! Adj ide az irataimat!

Béla bácsi fenyegetően, és nagyon határozottan próbál
fellépni.

BEA

Nem lehet ilyen későn...

BÉLA BÁCSI

Miért kell maguknak folyton
könyörögnöm?! Gyűlölöm ezt! Az
irataimat akarom!

Bea megpróbálja óvatosan kiterelni a bácsit, de ő csak
felmérgesedik ezen, és még beljebb nyomul a kis irodába.
Közben szinte kiabál.

BÉLA BÁCSI

Maguk tolvajok! Ellopták
mindenemet! Adják vissza az
irataimat!

Bea hátralép, felemeli a kezét.

BEA

Tudja mit? Várjon itt egy percet!

Béla bácsi elhallgat, meglepő módon várakozásba fog.

Bea leül az asztalhoz, vonalzó, ceruza és olló segítségével
kis papírtéglalapot vág ki, igazolvány-méretűt. Munka közben
néha megnézi, mit csinál a bácsi, de Béla bácsi türelmesen
várakozik.

Bea fekete filccel négyzetet rajzol a papírra, abba pedig
egy majdhogynem teljesen pálcika Béla bácsit.

A kis rublika mellé írja a bácsi adatait is.

Aztán felkel, és odanyújtja a papírt Béla bácsinak.

A bácsi elveszi, Bea pedig szorongva figyel. Egy pillanatig fagyott csend és mozdulatlanság telepszik rájuk.

Béla bácsi elmosolyodik, aztán elneveti magát. Csak nevet és nevet, aztán megmutatja a képet Beának is. Bea megnyuszik, aztán ő is nevetni kezd.

Béla bácsi megint megnézi a képet, a fejét csóválja, mosolyog.

BEA

Most visszakísérem a szobájába, jó?
Próbáljon meg pihenni egy kicsit.

Visszamennek Béla bácsi szobájába, a bácsi lepihen.

Bea jön visszafelé a folyosón, sugárzóan mosolyog.

Hirtelen megtorpan, meglátja Valit a kis iroda ajtajában. Vali fásultan és gúnyosan méri végig őt.

VALI

Na, bubukázik kicsit az öreg?

Bea bólint.

VALI

Te komolyan azt hiszed, hogy ez így
működni fog?

Bea nem reagál. Aztán mégis. Lassan bólint. Vali, mint aki tudta, hogy ez lesz, csak befordul a kis irodahelyiségbe.

10. KÜLSŐ. AZ IDŐSEK OTTHONÁNAK FALA MELLETT. ESTE.

Egy dohányzásra kijelölt helyen állnak, Vali meg Bea. Vali nagy slukkokban szívja a cigarettáját, jobbra-balra nézeget néha. Szörmegalléros, viseltes, szürkülő fehér dzseki van rajta. Beán vászonkabát, és egy nagy, színes sál. Bea tartogatja a cigarettáját, Valit nézi.

Vali elszívja a cigit. Állnak egymás mellett, és kínosan kerülnek a szemkontaktust. Gyakran néznek egymás irányába, de mikor észlelik, hogy a másik megmozdul, netán feléjük fordítja a fejét, gyorsan elnéznek. Felváltva játszásként ezt.

BEA

Szereted te ezt?

VALI

Mit?

Úgy beszélnek, hogy nem néznek egymásra.

BEA

A munkádat.

Vali nevet, de nem őszintén.

VALI

Ez van. Ezt csinálom 20 éve.

Csend. Vali megszívja a cigarettát.

VALI

Az ember egyszer csak... elfárad.

BEA

Igen, talán. De az, hogy leordítjuk valakinek a haját is a fejéről, meg addig fenyegetőzünk, még hozzánk szólni sem mernek, nem hinném, hogy sokat segít.

Vali addig nézi Beát, amíg a fiatal nő vissza nem néz rá.

VALI

Harminc emberre figyelek 12 órás műszakba. Takarítom a szart, a hugyot, a lopott ételmaradékokat, próbálom megoldani az állandó háborgást, hisztit, császkálást, és minden egyebet. Bele lehet ebbe keseredni, Beám. És bele fogsz te is. Jössz itt a nagyszerű és korszerű javaslataiddal meg megoldásaiddal, de majd csak nézd meg, meddig jutsz velük.

A két nő egymást nézi.

VALI

Ilyen az élet, aranyom. Ez a munka nem nagyszerű, vagy felemelő. Ahogy az elmúlás sem az.

Vali cigarettája kialszik. Beleszív még egyszer, de nem éled fel a kis parázs.

Bea előveszi az öngyújtóját, és tüzet ad Valinak. Ő már nem gyújt rá egy másik szálra.

11. BELSŐ. KIS SZOBA AZ IDŐSEK OTTHONÁBAN. ESTE.

Béla bácsi az ágyán ül. Az arcán, a testén, körülötte a falon egy nagy körben otthonos, meleg sárga fény.

A sárga fényben alakok mozognak. Lovak, sárkányok, kutya, kisautók. Körbe-körbe, minthogyha egy egyszerű, árnyjáték-körhinta elemei suhannának el Béla Bácsi előtt.

BÉLA BÁCSI
 Várjatok, ne hagyjatok itt! Nem
 talállok haza, ha nem veletek
 megyek! Ne hagyjatok egyedül!

Felcsendül a karneváli verkli-zene, messziről és
 szakadozottan.

BÉLA BÁCSI
 Nem kellene a kis lovak, és a
 kakas! Az autó túl nagy és a
 sárkányok! A sárkányok szörnyűek!

Béla Bácsi hangja egyre kétségbeesettebb, rémültebb és
 hangosabb.

BÉLA BÁCSI
 El fogok veszni, és akkor
 sírhattok! El fogok veszni így!

Már szinte kiabál.

BÉLA BÁCSI
 Olyan nagy itt minden, és én olyan
 kicsi vagyok!

12. BELSŐ. SZOBA A GONDOZÓKNAK. ESTE.

Bea felriad. Eddig az asztallapra támasztott kezeire hajtott
 fejével bóbiskolt. Nagy levegőt vesz, zavartan néz körül.

VALI
 Ne pattogj, nincs semmi vész. Csak
 pislogtál egy hosszút.
 (nevet)
 A legjobbakkal is megesik, nem
 igaz?

Bea lesimítja a haját, feláll, majdnem fellöki a székét.
 Kirohan a folyosóra.

VALI
 Hé!
 (halkabban, csak úgy
 magának)
 Még ilyen!

13. BELSŐ. KIS SZOBA AZ IDŐSEK OTTHONÁBAN. ESTE.

Bea belép Béla bácsi szobájába. A folyosón ég a villany,
 ennek fénye terül szét Béla bácsi ágyán.

Az idős férfi az ágyon ül, mosolyog maga elé.

BEA
(halkan, megilletődötten)
Feküdjön vissza Béla bácsi. Még
sokat lehet aludni reggelig.

Miközben beszél, az ágy mellé lép. Béla bácsi lassan, mint
aki egy álomból ébred, ránéz.

BÉLA BÁCSI
Jól van, csillagom. Jól van,
alszom.

A bácsi visszafekszik, Bea jól betakargatja. Béla Bácsi
megérinti Bea kezét, aztán a még a fénysugáron belül első
székre mutat, amin a bőrkabátja, és a rajzolt
személyigazolványa hever.

Cinkosan mosolyog Beára.

BÉLA BÁCSI
Most már megvan minden. Végre
hazamehetek!

Bea bólint, visszamosolyog Béla Bácsira. Halkan kimegy.

14. KÜLSŐ. VÁSÁR. NAPPAL.

Egy színes, kivilágított körhinta forog megállás nélkül.
Látványlag nincs senki körülötte. A kontúrjai, körvonalai
elmosódnak, verklimuzsikára emlékeztető zenéje tompán, fel-
felerősödve, majd elhalkulva hallatszik. Álomra vagy vízióra
hasonlít.

15. BELSŐ. KIS SZOBA AZ IDŐSEK OTTHONÁBAN. NAPPAL.

Vali bejön kora reggel Béla Bácsi szobájába, hogy még mielőtt
átadná a nappalosnak a terepet, leellenőrizzen mindent.

Halkan behajtja maga mögött az ajtót. Körülnéz.

Béla bácsi az ágyában alszik, nyugodtan, nyakig betakarózva.
Mellette a kisszék, rajta a hosszú, fekete bőrkabát.

Vali leszed néhány száraz levélkét a szobanövényről,
összegyűrt csoki és müzlipapírokat, és zsebkendőket az ágy
mellől.

Pillantása a kisszéken heverő kabátra esik, megfogja, hogy
visszarakja a szekrénybe. Ekkor meglátja a rajzolt
személyigazolványt a kabáton.

Felemeli a szabad kezével, amiben nincs szemét. Megnézi, és
elmosolyodik.

Aztán sóhajtott egyet, majd minden szeméttel együtt, amit
összekapkodott, kihajítja a kukába.

16. VÉGE.